

90

KONGL. STORA THEATERN.

Tisdagen den 14 Januari 1873

gifva

Edvard Grieg och *Edmund Neupert*

en

Vocal- och Instrumental-Konsert,

med benäget biträde af Fru *Nina Grieg*, Fröken *Camilla Wiese*, Kongl. Hofkapellet och Kongl. Theaterns Fruntimmerschör.

PROGRAM.

1. **Konsert**, Allegro Adagio e Rondo, (Essdur) för Piano och Orchester af L. v. Beethoven, utföres af *Edmund Neupert*.

(Kompositioner af *Edvard Grieg*.)

2. **Vid Rikard Nordråks död.** Tondikt för Orchester.
3. a. "Udfarten."
b. "Vandring i Skoven",
sjungas af Fru *Nina Grieg*.
4. **Konsert**, Allegro moderato, Adagio e Finale, (Amoll) för Piano och Orchester, utföres af *Edmund Neupert*.
5. **Sånger ur "Fiskerjenten."**
 - a. "Jeg giver mit Digt til Våren."
 - b. "Det første Møde."
 - c. "Godmorgen."
6. **Foran Sydens Kloster;** för Solostämmor, Fruntimmerschör och Orchester.

Konserten börjas kl. $\frac{1}{2}$ 8 och slutas kl. omkring $\frac{1}{2}$ 10.

Pris: 10 öre.

Udfarten.

(A. MUNCH.)

Det var en dæmrende Sommernat,
et Skib lå tæt under Ø,
hvor dunkle Lunde og hængende Krat
sig spejled i klaren Sø.

Alt gik en forfriskende Morgenluft
igjennem den stille Nat,
og Søens Ånde og Græssets Duft
sødt havde sig sammensat.

Det dunkle Skib endnu roligt lå,
dets Master mod Himlen stod;
dog havde det alt beredt sig på
at sprede sin Vinge god;

thi når Dagens første Gyldenbud
sit Skjær over Åsen gav,
da skulde det stævne af Fjorden ud
mod det vilde, det fremmede Hav. —

Og se, på Dækket forventningsfuld
min unge Hustru sad,
hun var så fager, hun var så huld
som den rødmende Roses Blad.

Hun havde sin Hånd i min ømt lagt,
mens ud i det Fjerne hun så,
hendes Drøm var nu til Gjærning bragt;
vi skulde tilsammen gå

långt over Hav til fremmede Kyst
til Sydens dejlige Land, —
vi skulde vandre i Ungdomslyst
ved Arnos, ved Tiberens Strand.

For hende lå Livet så morgenklart,
så daglangt, så skønhedsrigt;
hun svævede ud på den herlige Fart
som Dronningen i et Digt. —

Gud være lovet him da ej så
ret dybt i Fremtiden ind, —
ej længe derefter hun stille lå
under Muld med hviden Kind.

Vandring i Skoven.

(H. C. ANDERSEN.)

Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!
Kom, Månen skinner stor og klar,
en Stilhed Natten har,
en Dejlighed, en Ensamhed,
min søde Brud, kom med!
I Bøgeskoven gå vi To
der, hvor Skovmærker gro.

I denne stille, tause Nat
hos Dig, min Verdens Skat,
jeg er så glad, så salig glad,
duft friske Bøgeblad!
Syng Nattergal, lys Måne klar,
jeg her al Rigdom har:
Min søde Brud, min unge Viv,
min Kjærlighed, mit Liv!

Du er så frisk, som Bøgens Hang,
som Nattergalens Sang,

så dyb, som Nattens stille Ro
 her, hvor Skovmærker gro,
 hvor maleriske Bøge stå,
 og vi ved Månskin gå --
 Min søde Brud, min unge Viv,
 min Kjærlighed, mit Liv!

Jeg giver mit Digt til Våren.

(BJÖRNSTIERNE BJÖRNSSON.)

Jag giver mit Digt til Våren
 skjøndt endnu den ej er båren,
 jeg giver mit Digt till Våren,
 som Længsler til Længsler lagt --
 så slutter de To en Pagt:
 At lokke på Sol med Liste
 så Vinteren Nød må friste, --
 at slippe et Kor af Bække,
 så Sangen ham må forskrække, --
 at jage ham ud af Luften
 med idelig Blomsterduften:
 Jeg giver mit Digt till Våren!

Det første Møde.

(BJÖRNSSON.)

Det første Mødes Sødme,
 det er som Sang i Skogen,
 det er som Sang på vågen
 i solens sidste Rødme --
 det er som Horn i Uren
 de tonende Sekunder,
 hvori vi med Naturen
 forenes i et Under!

Godmorgen!

(BJÖRNSON.)

Dagen er oppe, Glæden tændt,
Mismodets Skyborg, stormet og brændt,
over de glødende Fjelde

Lys-Kongens Hærskarer tjelde.

»Oppe, oppe!» Fugl i Lund,

»oppe, oppe!» Barne — Mund,

oppe mit Håb med Solen.

Foran Sydens Kloster.

(Ur BJÖRNSONS »Arnlot Gelline»)

»Hvem banker så silde på Klosters Port?

»Fattig Mø ifra fremmed Land!»

»Hvad lider så du, og hvad har du gjort?»

»Alt, et Hjerte det lide kan!

Men intet har jeg gjort,

jeg trætner, jeg trænger,

jeg kan ikke stort,

og dog må jeg længer,

luk op, luk op, jeg har ikke Sted,

jeg har ikke Fred.»

»Hvad hedder det Land, som du har forladt?»

»Nordenlandene, langt herfra!»

»Hvad voldte, du standsed just her i Nat?»

»Kvinneøsters Halleluja!

Det sken, det sang af Fred,

på Sinnet det sænktes,

og alt, hvad jeg led

sig løftet og længtes, —

luk op, luk op, for ejer J Fred,

så giv mig med!»

»Først nævn mig din Smerte, hvad hedder den?»

»Aldrig mere jeg kan få Ro!»

»Så tabte du Nogen, din Far, din Ven?»

»Ja, jeg tabte dem begge To.

Og alt, jeg havde kjært,

selv Tanken i Hjerte,

ja hver, jeg havde nær't,

fra længes jeg lærte,

luk op, luk op, jeg synker, jeg ser

jeg kan ikke mer!»

»Din Far, hvordan var det, du tabte ham?»

»Dræbt han blev, og jeg så derpå.»

»Din Ven, hvordan var det, du tabte ham?»

»Han drap Far, og jeg så derpå.

Han tog mig, men jeg græd,

og bad hele Tiden,

så slap han mig ned,

så flygted jeg siden,

luk op, luk op, jeg elsker, det er gru,

jeg elsker ham endnu!»

Kor af Nonnerne fra den oplyste Kirke.

Kom Barn, kom Brud,

Kom ind til Gud;

Kom Synd, kom Savn

i Jesu Favn;

hvil synkende Sorgen

på Horebs Top;

med Lærken imorgen

så kvidrer du op.

Her Attrå du bytter,

her Længsler du flytter,

her Frygten den falder

hvor Frelseren kalder,

her knækket som Sivet

du rejser dig hel,

i Hedningelivet

forliste Sjæl.